

Un estudi de cas real

Linda, formadora d'adults

Qui és la Linda?

Fa 36 anys que la Linda ensenya. Al principi ensenyava en un institut d'educació secundària i després es va traslladar a una escola d'adults per a ensenyar competències bàsiques i ocupabilitat. Sempre s'ha considerat una professora segura i capaç, amb molta experiència. Sempre ha cregut molt en l'ús de recursos i activitats per a desenvolupar i consolidar la comprensió i l'aprenentatge dels alumnes.

No obstant això, admet que li va semblar «força desconcertant» l'important pas cap a la digitalització d'un gran nombre d'activitats i mètodes d'aprenentatge. Encara que es mantenia al dia amb alguns dels canvis, ràpidament tornava als seus «mètodes tradicionals» quan podia. Aquesta és la seva història:

«Feia servir pocs recursos, principalment només el lloc web Mathletics. A classe aplicava la política "porta el teu propi dispositiu", tot i que principalment fèiem servir el telèfon per a tasques senzilles. Podíem treballar amb els alumnes sense telèfon, ja que sempre en teníem de recanvi. Era una tecnologia senzilla i suficient per a mi. Si soc sincera, em preocupava que alguns alumnes fessin servir els telèfons amb finalitats no educatives. La motivació és un gran problema per als professors.»

Quin impacte va tenir la COVID-19 en els teus mètodes d'ensenyament?

Tot va canviar amb l'inici de les restriccions de la COVID-19, quan li van demanar que participés en reunions de Zoom amb altres companys i estudiants i que impartís classes en línia.

«Va ser difícil per a mi. Molts estudiants estaven perdent la motivació i la participació va disminuir, així que vam haver d'augmentar les activitats per a mantenir-los involucrats. Vaig anar més enllà de la formació digital inicial que havia rebut i de les plataformes digitals a les quals estava acostumada. Vaig arribar a un punt en què em sentia nerviosa fins i tot davant la idea de fer reunions amb Zoom i vaig experimentar una forta ansietat davant la perspectiva de dirigir-me a una classe en línia de 20 estudiants adults amb les meves limitades competències digitals. El meus defectes i insuficiències es van magnificar i em vaig plantejar jubilar-me.»

Alguna cosa et va fer canviar d'opinió sobre l'ús de les eines digitals a l'ensenyament?

«L'any passat em van demanar que participés en una investigació del **projecte DISCOVER** i això em va motivar a utilitzar alguns dels recursos del joc d'eines, a ampliar els meus coneixements i a abordar la meua manca de confiança. Penso que parlar-ne també em va ajudar. A vegades no volem admetre que estem ansiosos o que ens sentim amenaçats per la tecnologia. Però el debat i el joc d'eines van resultar útils, en particular Edpuzzle i els consells sobre les reunions amb Zoom. A més, les meves reserves inicials ja no eren tan pertinents. Les meves preocupacions sobre la tecnologia i la reducció de la interacció humana no tenien gaire sentit a causa de les restriccions del confinament, cosa que va fer que m'hi posés i que m'hi acostumés. Sempre he pensat que l'aprenentatge en línia seria inevitable en el futur, però el coronavirus ho ha accelerat. Només quan m'hi vaig posar de ple, em va resultar menys desconcertant i estrany.»